

nem uzyskanym z takiego zasiewu lub uprawy dokonanych na pobliskim gruncie takiej samej jakości, na którym szkody nie było.

2. Przy ustalaniu różnicy w plonie należy uwzględnić jakość zasiewu lub uprawy i poczynione nakłady, jak nawożenie gruntu, koszt robocizny itp.

§ 2. 1. Wartość pieniężną różnicy w plonach, obliczoną zgodnie z § 1, ustala się:

- 1) dla ziemiopłodów objętych w danym roku dostawami obowiązkowymi:
 - a) w odniesieniu do tej części przewidywanych zbiorów, która podlega obowiązkowi dostawy — według cen płaconych stosownie do przepisów o dostawach obowiązkowych,
 - b) w odniesieniu do pozostałej części przewidywanego zbioru — według cen płaconych przez Państwo w skupie rynkowym;
- 2) dla ziemiopłodów zakontraktowanych — według cen płaconych w tej lub sąsiedniej miejscowości w okresie po zbiorach danego roku przez instytucję kontraktującą za dostawę tych ziemiopłodów nie zaliczone na poczet obowiązkowych dostaw;
- 3) dla pozostałych ziemiopłodów — według cen płaconych przez ugrupowanie aparatu skupu w tej lub sąsiedniej miejscowości w okresie po zbiorach danego roku.

2. Orzeczona wartość różnicy w plonach, ustalona według przepisu ust. 1 pkt 1 lit. a), ulega na wniosek poszkodowanego przeliczeniu według cen płaconych przez Państwo w skupie rynkowym, gdy poszkodowany przedstawi dowód, że w danym roku nie podlega obowiązkowi dostawy lub nie uzyskał zwolnienia od obowiązkowej dostawy w związku z poniesioną szkodą w plonach i uprawach na skutek robót górniczych albo też nie uzyskał zwolnienia w takim rozmiarze, jaki przyjęto w orzeczeniu komisji do spraw szkód górniczych. O przeliczeniu postanawia przewodniczący właściwej okręgowej komisji do spraw szkód górniczych.

3. W razie uszkodzenia zasiewów lub upraw w państwowych gospodarstwach rolnych odszkodowanie określa się według aktualnych cen pobieranych przez państwowe gospodarstwa rolne przy sprzedaży tych ziemiopłodów jednostkom gospodarki uspołecznionej.

§ 3. W razie niemożności ustalenia odszkodowania za zasiewy i uprawy na zasadach określonych w §§ 1 i 2 odszkodowanie ustala się na podstawie ogólnych zasad szacunku szkód w gospodarstwach rolniczych, ogrodniczych, w drzewostanach na gruntach leśnych, zadrzewieniach na gruntach nieleśnych i plantacjach roślin wieloletnich przy odpowiednim zastosowaniu przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia

28 listopada 1952 r. w sprawie ustalenia norm szacunkowych dla nieruchomości nabywanych w celu realizacji narodowych planów gospodarczych (Dz. U. z 1952 r. Nr 52, poz. 339, z 1953 r. Nr 12, poz. 44 i z 1955 r. Nr 8, poz. 48) z tą zmianą, że do wartości owocowych drzew i krzewów stosuje się mnożnik 6,00, a nadto dolicza się średnią wartość jednorazowego plonu według cen określonych w § 2 ust. 1 pkt 3 niniejszego rozporządzenia.

§ 4. 1. Jeżeli szkoda górnicza w zasiewach i uprawach występuje na tym samym gruncie wskutek tej samej przyczyny również w latach następujących kolejno po roku, w którym wystąpiła po raz pierwszy, należy się odszkodowanie za szkody występujące także w następnych latach, nie dłużej jednak niż za 3 kolejne lata. Wysokość tego corocznego odszkodowania ustala się według przepisów §§ 1 — 3.

2. W razie dalszego powtarzania się określonej w ust. 1 szkody górniczej w zasiewach i uprawach poszkodowanemu przysługuje prawo do naprawienia szkody według przepisów art. 56 lub 58 prawa górniczego.

3. Uprawnienie do określonego w ust. 1 corocznego odszkodowania gaśnie wtedy, gdy dany grunt został przywrócony w myśl art. 56 prawa górniczego do stanu poprzedniej użyteczności lub gdy do tego gruntu został zastosowany przepis art. 58 tego prawa.

4. Przepisów ust. 1 i 2 nie stosuje się do uszkodzenia zasiewów lub upraw w państwowych gospodarstwach rolnych.

§ 5. 1. Jeżeli wskutek złego stanu gruntu wywołanego szkodami górniczymi zasiew lub uprawa są gospodarczo niecelowe albo uzasadniona jest zmiana sposobu zagospodarowania gruntu ze szkodą dla jego użytkownika, należy się za każdy rok odszkodowanie ustalone w stosunku do wartości plonów, które można było uzyskać przed uszkodzeniem gruntu.

2. Z kwoty odszkodowania potrąca się wartość plonu uzyskanego w danym roku ze zmienionego sposobu zagospodarowania gruntu.

3. Przepisy § 4 stosuje się odpowiednio.

§ 6. Przedsiębiorstwo górnicze wypłaca odszkodowanie pieniężne za zasiewy i uprawy uszkodzone wskutek robót górniczych nie później niż w ciągu 14 dni od dnia uprawomocnienia się orzeczenia komisji do spraw szkód górniczych, w przypadkach zaś określonych w § 2 ust. 2 — od dnia wydania postanowienia przewodniczącego okręgowej komisji do spraw szkód górniczych.

§ 7. Wykonanie rozporządzenia porucza się Prezesowi Rady Ministrów oraz zainteresowanym ministrom.

§ 8. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

250

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA LEŚNICTWA

z dnia 24 września 1955 r.

w sprawie dozorców łowieckich.

Na podstawie art. 21 ust. 3 dekretu z dnia 29 października 1952 r. o prawie łowieckim (Dz. U. z 1952 r. Nr 44, poz. 300 i z 1955 r. Nr 18, poz. 108) zarządza się, co następuje:

§ 1. Dozorcą łowieckim może być pełnoletni obywatel polski o nienagannej przeszłości, posiadający zdolność do działań prawnych i uzdolniony fizycznie oraz umysłowo do pełnie-

nia obowiązków służbowych dozorczy łowieckiego, a ponadto posiadający znajomość przepisów prawa łowieckiego i hodowli zwierzyny.

§ 2. 1. Dzierżawca, a w obwodach nie wydzierżawionych — zarządca obwodu łowieckiego zawiera z dozorcą łowieckim umowę o pracę według wzoru ustalonego przez Ministra Leśnictwa.

2. Zawarcie umowy o pracę z dozorcą łowieckim może nastąpić po uprzednim wyrażeniu zgody na osobę kandydata na dozorcę łowieckiego przez prezydium powiatowej rady narodowej (rady narodowej miasta stanowiącego powiat) właściwej ze względu na miejsce zamieszkania kandydata i po złożeniu przez niego przed komisją powołaną przez wojewódzką radę łowiecką egzaminu ze znajomości przepisów prawa łowieckiego i hodowli zwierzyny.

3. Osoba kandydata na dozorcę łowieckiego w obwodzie zawierającym ponad 30% powierzchni leśnej będącej w zarządzie państwowego gospodarstwa leśnego lub zawierającym ponad 30% powierzchni rolnej znajdującej się w zarządzie państwowych gospodarstw rolnych powinna być uzgodniona przed zawarciem umowy o pracę z właściwym terytorialnie rejonem lasów państwowych lub zjednoczeniem państwowych gospodarstw rolnych, a w obwodach, do których zostały włączone obszary pozostające w zarządzie lub terenowym wykorzystaniu organów wojskowych lub bezpieczeństwa publicznego, z właściwymi organami wojskowymi względnie bezpieczeństwa publicznego.

§ 3. Dozorcy łowieccy są pracownikami o niestandardnym czasie pracy.

§ 4. Do obowiązków dozorczy łowieckiego należy piecza nad łowiskiem, a w szczególności:

- 1) zwalczanie kłusownictwa i wnykarstwa;
- 2) ochrona zwierzyny łownej w obwodzie i wykonywanie czynności hodowlanych;
- 3) kontrolowanie, czy spotkane w obwodzie łowieckim osoby z bronią myśliwską posiadają wszystkie dokumenty wymagane do wykonywania prawa polowania i czy odstrzał zwierzyny odbywał się zgodnie z przepisami prawa łowieckiego;
- 4) zawiadamianie prezydium gromadzkiej rady narodowej (rady narodowej osiedla) oraz dzierżawcy lub zarządcy obwodu łowieckiego o stwierdzonych naruszeniach prawa łowieckiego i dostrzeżonych chorobach zwierzyny.

§ 5. Dozorca łowiecki przy wykonywaniu swych czynności jest uprawniony:

- 1) do sprawdzania tożsamości osób spotkanych w obwodzie łowieckim z bronią myśliwską lub inną bronią użytą do polowania, narzędziami myśliwskimi lub zwierzyną oraz żądania okazania pozwolenia na broń, legitymacji Polskiego Związku Łowieckiego lub jego sekcji „Wojskowy Związek Łowiecki” i upoważnienia do wykonywania polowania wydanego przez dzierżawcę bądź zarządcę danego obwodu łowieckiego;
- 2) do odbierania za pokwitowaniem broni myśliwskiej lub innej broni użytej do polowania, narzędzi łowieckich i zwierzyny osobom bezprawnie polującym, przy czym odebrana broń powinna być niezwłocznie przekazana najbliższemu organowi Milicji Obywatelskiej za pokwitowaniem,

a odebrana zwierzyna i narzędzia łowieckie przekazane dzierżawcy, a w obwodach nie wydzierżawionych — zarządcy obwodu łowieckiego;

- 3) do zatrzymywania i przekazywania właściwym organom osób, których tożsamości i miejsca zamieszkania nie można ustalić, a które w powierzonym jego pieczy obwodzie łowieckim naruszyły przepisy prawa łowieckiego lub które nie mogą usprawiedliwić posiadania broni, narzędzi łowieckich lub zwierzyny;
- 4) sprawdzania, czy przenoszona lub przewożona bądź sprzedawana w obwodzie łowieckim zwierzyna została ubita legalnie w czasie i sposobami prawnie dozwolonymi.

§ 6. 1. Wynagrodzenie dozorczy łowieckiego składa się z wynagrodzenia zasadniczego, którego wysokość określa umowa o pracę, oraz z premii za zwalczanie kłusownictwa, wnykarstwa i za tępienie drapieżników oraz od ilości odstrzelonej przez koło łowieckie zwierzyny. Wysokość wynagrodzenia zasadniczego nie może wynosić miesięcznie mniej niż 2 zł 50 gr i więcej niż 5 zł za każde pełne 100 ha obwodu łowieckiego, w państwowych zaś gospodarstwach rolnych — najwyższej 500 zł miesięcznie. Wysokość premii oraz zasady i tryb jej wypłacania określi Minister Leśnictwa.

2. Członek Polskiego Związku Łowieckiego może wykonywać obowiązki dozorczy łowieckiego za wynagrodzeniem w wysokości premii, o której mowa w ust. 1.

3. Na terenach, na których ochrona zwierzyny łownej należy do obowiązków służbowych personelu terenowego (leśniczowie, gajowi itp.) podległego zarządcom obwodów łowieckich nie wydzierżawionych, obowiązki dozorczy łowieckiego sprawuje wymieniony personel bez prawa do wynagrodzenia zasadniczego, o którym mowa w ust. 1.

§ 7. Dozorca łowiecki na wniosek dzierżawcy obwodu otrzymuje od prezydium powiatowej rady narodowej legitymację według wzoru obowiązującego dla pracowników instytucji i przedsiębiorstw uspołecznionych. Dozorca łowiecki obwodu nie wydzierżawionego otrzymuje legitymację od zarządcy obwodu. Z chwilą rozwiązania umowy o pracę dozorca łowiecki zwraca legitymację.

§ 8. 1. Dozorca łowiecki w czasie pełnienia czynności służbowych obowiązany jest nosić z lewej strony piersi tarczę z blachy o wymiarach 50 mm × 70 mm z godłem państwowym po środku i napisem „Dozorca łowiecki” z numerem ewidencyjnym w otoku (odznaka służbowa) według wzoru stanowiącego załącznik do rozporządzenia.

2. Odznakę służbową otrzymuje dozorca z prezydium powiatowej rady narodowej (rady narodowej miasta stanowiącego powiat) i obowiązany jest ją zwrócić w dniu rozwiązania umowy o pracę.

§ 9. Dzierżawcy obwodów łowieckich, a w obwodach nie wydzierżawionych — zarządcy tych obwodów zwracają prezydium powiatowych rad narodowych (rad narodowych miast stanowiących powiaty) koszty wydanych dozorcóm łowieckim odznak służbowych.

§ 10. 1. Dzierżawca, a w obwodach nie wydzierżawionych — zarządca obwodu łowieckiego obowiązany jest rozwiązać umowę o pracę z dozorcą łowieckim, który przestał odpowiadać któremukolwiek z warunków wymienionych w § 1.

2. O rozwiązaniu umowy o pracę z dozorcą łowieckim pracodawca obowiązany jest zawiadomić w ciągu 7 dni prezydium powiatowej rady narodowej (rady narodowej miasta stanowiącego powiat), zwracając mu odznakę służbową i legitymację zwolnionego dozorczy.

§ 11. Nadzór nad dozorcami łowieckimi wykonuje prezydium powiatowej rady narodowej.

§ 12. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Leśnictwa: w z. T. Rykowski

Załącznik do rozporządzenia Ministra Leśnictwa z dnia 24 września 1955 r. (poz. 250).

